

Ridresan till Island 24 juni – 1 juli 2012

Alla intryck kommer att smälta samman till en bild så småningom, säger de som varit med förut. Jag undrar vilken det kommer att bli? Det finns så många i mitt huvud just nu.

Kanske blir det bilden av avslappnade, leende ansikten omkring mig en hel vecka i sträck. Kanske blir det bilden av flocken, fler hästar än jag någonsin sett förut, som ivrigt gav sig av ur fällan. Klappret av närmare fyra hundra hovar, och smaken av allt damm de rev upp. Den sköna känslan att sänka ner sin trötta kropp i en varm bassäng varje kväll. Eller det svisch-brummande ljudet av vadande hästar när vi red igenom en halvkilometerbred flod. Eller känslan i höfterna, när vi övade det vi fått höra under så många lektioner om att icke klämma benen, medan kilometer efter kilometer försvann under hovarna. Eller sångerna, isländska och svenska, som ljud närhelst någon fick lust att sjunga. Det hände ofta. Möjligen hur gott det smakade, det där ölet vår fine busschaufför delade ut när vi pausade, och hur alla höll ordning på förkylningarna när burkarna gick runt. Kanske tacksamheten i att bli varsamt buren av en klok och stark liten häst över ett högt, stenigt fjäll, där fårens stigar visade vägen förbi ruskiga träsk, lömskt förklädda till slät mark. Och ja, ett par hästar tappade fotfästet i gyttja, men tog sig upp igen. Vi tappade lite annat också under veckan, som kontaktlinser, underställströjor, sadlar och kängor, så där som det blir när man bor trångt. Ibland tappade någon häst sin ryttare. En dag tappade vi bort fem hästar. Som tur var kom allt till rätta till slut, och ingen fick värre skador än blåmärken som kunde lindras med arnicaomslag. Tidsuppfattningen tappade man rätt som det var, så att varje ögonblick av liv blev nog i sig.

Själv tappade jag bort mig redan på Landvetter, och anlände två timmar för sent via Stockholm. Vad de övriga fjorton haft för sig fram till dess vet jag inget om. Jag blev så lycklig över att de väntat, och att jag kom med i bussen genom natten till Saudarkroki. Vi sov några timmar i klubbhuset, innan Topphestars folk kom med frukost. Jag, som var där första gången, kunde bara se på och förstå att detta var inte vilken personal som helst. Så många glada återseenden, kramar och skratt där var! Sedan blev det äntligen dags att träffa hästarna. Vi fick välja var sin prydligt rengjord och smord sadel, och göra i ordning första hästen. Vilken lycka! I strålände sol red vi över Kolugafjall och Þverárfjall, över floder och genom vindlande dalar, och bytte häst tre gånger innan vi kom fram till Skrapatunga. Där lämnades hästarna för nattvila, och vi satte oss i bussen och for till en liten skidstuga bland miljoner blommande blå lupiner. Mustig köttsoppa väntade för hungriga magar och sängar för trötta kroppar. Men först en tur till badhuset, för dem som orkade, men dit hörde inte jag. Det hade liksom blivit nog av intryck för den dagen.

Morgonen därpå etablerades en god vana i tai-chi under Lenas ledning. Den dagen red vi ner mot havet igen. Vi pausade vid en liten gård, fick lite öl och bytte hästar. Gårdens hund ville gärna hjälpa till att hålla ihop flocken. Tänk att en hund kan kila så snabbt och skickligt genom ett fårstängsel, gång på gång, helt i onödan. Hästarna var ju instängda. Sedan red vi under poliseskort, med flocken först och i vansinnigt tempo tölt genom staden Blönduós. Vid nästa hästbyte lånades fållor vid ett ridstall. Där fick vi våra lunchpaket och en spontan uppvisning i hur högt en islandshäst kan hoppa när den vill. Vi såg en lös häst uppe i en slänt, ett par karlar red dit för att se om den hörde till oss. Hästen vände, och hoppade över det kanske 1.20 höga staketet tillbaks in till sina kompisar. På kvällen lämnade vi hästarna i en hage och for till ett badhus för välbehövlig tvagning, vattenruschkaneåkning och sång. Tillbaka i fjällstugan fick vi delikat fårkött med potatismos och somnade gott.

Tredje riddagens morgon var vi några som lite feigt förhoppningsfullt tänkte att den där floden Húnavatn vi skulle varit över enligt turbeskrivningen, det var kanske den som gick under bron i Blönduós. Icke då. Den väntade på oss, bred och strid, efter en första lång tölt i dammande sand. På andra sidan floden blev vi stående stilla ett ögonblick, och jag klappade min lilla skäck och tänkte att vilken som helst av hästarna hemma skulle ha behövt läggas in på vilohem efter den ritten. Då stegrade hon lite, hon ville iväg, och hon hade mycket kvar att ge. Efter vila, öl och hästbyte vid den lilla kyrkan i Þingeyrar kom vi till en sandstrand. Det blev någon dryg halvmil i tölt och flygande pass innan vi vadade över nästa vatten och kom upp vid en bergssida. Klättringen där var inget jag hade gett mig på självmant, och inte heller klättringen ner på andra sidan berget, men de små hästarna klarade det hur fint som helst. Den dagen var det en av killarna som red med hjälmkamera. Filmen skall läggas på Topphestars facebooksidan så småningom. Flocken fick vila i en hage vid Harastaðir. På kvällen hade vi nog kunnat äta pappkartong till middag och vara nöjda med det, men våra rara värdar hade ändå lagat lasagne, serverad med potatismos så man säkert blev mätt. Vårt nya logi var Hvoli, en gammal gård där huset numera hyrdes ut. Huset låg i sluttningen upp mot ett fjäll, med svindlande utsikt över dalen och sjön Vesturhópsvatn. I tre nätter var vi tjugosju personer om en icke fullt fungerande toalett, men vid det laget var vi en väl sammansvetsad familj så det gick bra.

Smutsiga och lyckliga ridskoleelever på sommarlov. Stående från vänster: Åsa (Ausa), Lena, Birgitta, Bodil, Magda, Weronica, Barbro (Barbara), Frida, Ingela (Mamma), Karin, Ingimar och Kristin. Sittande: Linda, Britt, Johanna och Marianne. Liggade: Sigga och Frosti.

Fjärde dagens ridning började med en lång, väldigt lång, klättring upp på fjället. Sjön vi bodde vid blev en liten glittrande blå prick i fjärran, och de snöklädda topparna kom allt närmare. Där uppe, på ett par-tre hundra meters höjd korsade vi en bergsplatå och tappade kontakten med flocken. Det blev en extra sväng över stenig terräng innan vi hittade rätt ställe att ta oss ner på andra sidan. Det var nog enda gången under veckan då det hördes lite suckanden över att det blev för mycket äventyr. Någon lovade att bli religiös om hon överlevde, men det märkte vi inget av senare. Vi kom ner i den långa Katladalur, och töltade över gröna ängar fram till en väg där bussen väntade med efterlängtd lunch. Efter hästbyte red vi ut till kusten, och kom fram vid Tjörns kyrka. Äntligen ett Ortsnamn jag direkt kunde memorera! Sedan blev det grusväg och bekväm tölt i full fart fram till Krossanes och en liten gård vid havet, där vi lämnade hästarna för natten.

Femte riddagen började med en liten tur utan flocken. Vi red längs en svindlande vacker och dramatiskt klippig kustremsa, där hundratals sälar simmade i vikarna. När vi hämtat upp flocken började en lång behaglig tur på släta vägar, med havet intill oss, runt udden på halvön och tillbaka till Harastaðir där vi haft hästarna natten innan. Den kvällen vankades väldigt god fisk efter badet, och skyrkaka till efterrätt. Vi fick välja hästar till nästa dags ridning. Alla hade hittat sina, som tur var olika, favoriter under veckan.

Så kom Den Där Dagen som vi lät bli att tänka på att det var. Innan vi satt upp bjöd karlakören på kraftfull sång. Terrängen runt Vesturhopsvatn var enkel, mycket väg, och mycket rask tölt. Vi lämnade hästarna nedanför fornborgen Borgarvirki och klättrade upp. Där kändes det verkligen som om vi var på världens tak! I det klara solskenet kunde vi se ut över rätt många av de mil vi ridit. Efter lunch var det dags ta sin vid det här laget fruktansvärt smutsiga sadel och lägga på sista hästen, och sitta upp för sista ritten. Det hade visserligen gått fort fram hela veckan, men de sista kilometerna tillbaka till hagen var det ökad tölt så hjärtat sjöng.

Det var lördag, och badhuset stängde tidigt. Våra värddar letade upp en camping där det fanns duschar och en badtunna med bekväm plats för kanske hälften av oss. Resten fick plats enligt hjärterumsprincipen. Tillbaks i huset packade vi, och pratade, och skrattade, och njöt av lammsteken, och tittade på film från strandritten. Några sov en smula, innan det vid tvåtiden på natten var dags att sätta sig i bussen. Det kändes sorgligt för oss i konuhópinn att säga adjö till bossin, hans familj och vänner. De hade tagit så väl hand om oss hela veckan, med en värme och gästfrihet som aldrig kan köpas för pengar, utan bara ges av gott hjärta.

Tidigt nästa morgon tog de flesta flyget hemåt, men vi var tre som stannade en dag i Reykjavik för att se finalerna på Landsmot. Tänk vilka hästar det finns, och vilka skickliga ryttare! En och annan kändis syntes också i vimlet, exempelvis Gummi Einarsson, glatt vinkande till Barbro.

Så vad blir det då för en bild den här resan smälter samman till? Kanske ett riktigt stort, soligt leende.

Britt Börjesson

